

# AUTOÁ KOLA

ÁšterÁ½, 09 zÁiÁ™Á- 2008

MÁj drahý dvouletý chlapeček miluje auta, traktory, jeÁ™áby, letadla a jiné potvorstvo. Tak jsem se rozhodla koupit auto a naučit se Á™ídit, aÁ¥ mu udÁlám radost a máÁ¾eme jezdit na výlety, aÁ¥ nejsme na nejníÁ¾&scaron;ím stupni sociálního Á. Já ve svých 38 letech sice Á™ídiÁ•ák mám, ale po jeho získání - tehdy - jsem zjistila, Á¾e nejsem &bdquo;Á™ídiÁ• v rytmu zrozený",

dÁlala jsem ho nadvakrát a je&scaron;tÁ s fla&scaron;kou, tedy pro zkou&scaron;ejícího pÁ™íslu&scaron;níka - a poté jsem 10 let neÁ™ídila. Myslím, Á¾e jsem dnes zvolila optimální postup. Nejprve jsem zaúkolovala známé, aÁ¥ se poohlídnu p

vhodném objektu, cenovÁ pÁ™ijatelném a pojízdném a jupíí. Auto mám pÁ™ed barákem. Zelený citrónek z roku 95, nafÁ¥ák, p spotÁ™eba 3,5. Tak jsem vzala chlapečka, Á¾e si zatoÁ•í volantem, jako to dÁlÁ v autÁ jeho otce, se kterým v&scaron;ak uÁ z dÁvodÁ, které sem na&scaron;tÁstí nepatÁ™í, uÁ¾ neÁ¾ijem. V bláhové nadÁji, Á¾e mu udÁlám radost. Tedy - mému chlapečkovi. Tro&scaron;ku jsem se spletla, asi má schopnost empatie a sociální inteligence je opravdu na bodu nula.

Ho&scaron;ík je zvyklý na stÁ™íbrného, velkého bouráka a já mu pÁ™edstavila malé zelené prdítko. S nad&scaron;ením jsem otevÁ™ela dveÁ™e a nabídla mu volant. Dlouze se na mnÁ zadíval a Á™ekl Á¾e NEEE. Na upozornÁní, Á¾e to auto má me reagoval je&scaron;tÁ del&scaron;ím neee, otoÁ•il se a ode&scaron;el. Nezájem. Nic. Nula bodou... Nevzdám to; mezitím

jsem si domluvila kondiÁ•ní jízdu v auto&scaron;kole, hlas v telefonu mnÁ ujistil, Á¾e jsou zvyklí na kondiÁ•káÁ™e, kteÁ™í ne a Á¾e pÁjdeme na cviÁ•i&scaron;tÁ, nebo hÁ™i&scaron;tÁ? Dostavila jsem se tedy na místo urÁ•ení, tedy pÁ™ed sídlo auto&scaron;koly, kde jsem mála Á•ekat na auto, které pÁ™íjede. Auto tam stálo, tak se rozhlíÁ¾ím okolo a ze dveÁ™í, pod kt byl nápis auto&scaron;kola a jiné firmy vylézal Á•lovÁk uÁ¾ od pohledu podezÁ™elý a zatahoval za sebou má™íÁ¾. BezÁ•ák vychrtlý, hrbatý, vrásÁ•itý.

Asi mnÁ odsoudíte, ale obrátila jsem se zády, já mám svých problémÁ- dost a do toho mi nic není, jestli se tam nÁkdo vloupal, poode&scaron;la jsem od auta auto&scaron;koly, pÁsobivÁ hrála mrtvého brouka, sic po oÁku sledujíc, co se bude dít. Á• jsem stále &bdquo;nenápadnÁ," ustupovala, bezÁ•ák ke mnÁ pÁ™i&scaron;el a tvrdi

Á•ekám na nÁj a aÁ¥ si nasednu. Á•ekla jsem, Á¾e Á™ídiÁ•ík mám z dob pÁ™ed 10 lety a od té doby jsem neÁ™ídila. Tak já nastartuji, zapnÁte svÁtla, spojku, jedniÁ•ku, plyn - dÁl ten dÁdek (moÁ¾ná to poÁ™adí pletu). SmÁrovku doprava, nahoru hezké - pustit spojku a jedem. Na dotaz, co mám dÁlat, kdyÁ¾ nic nevidím ve zpÁtném zrcátku odVÁtil, Á¾e na to pÁ™íjde Á pozdÁji, za&scaron;ustil nÁÁ•ím, pak zamlaskal, tudíÁ¾ to byl asi bonbon. První nastartování mi vy&scaron;lo, ale dÁdel

chtÁl aÁ¥ zaÁ™adím dvojku a bylo zle: Jak tu páku drÁ¾íte, jemnÁ, otevÁ™enou dlaní, a jak to pou&scaron;títe tu spojku, vÁ málem vytÁ™epete vnitÁ™nosti, to musíte jemnÁ, jako baletka... SmÁle jsem se ho zeptala, jestli, jakoÁ¾to zaÁ•áteÁ•ník, byc nemohla zaÁ™adit tu dvojku aÁ¾ za zatÁ•kou a to se na mnÁ oboÁ™mil, coÁ¾e by se mi tak asi mohlo stát v tÁ™íkilometrové rychlosti. JelikoÁ¾ jsem mála co dÁlat s autem, sklapla jsem. Vyjeli jsme asi na jeho obligátní okruh a on mne jen dál

buzeroval: toÁ•te, toÁ•te, trojku, jak to zas drÁ¾íte tu páku? ... cítila jsem, jak je ke mnÁ obrácen a nenávisným pohledem Á™íkÁ, Á¾e kdyby mohl, tak mnÁ po té pazuÁ™e pÁ™etáhne. Pak mnÁ je&scaron;tÁ seÁ™val, Á¾e neumím brzdit, zaÁ™adit zaÁ™adit Á•tyÁ™ku... a 10 minut pÁ™ed koncem jízdy Á™ekl - zaparkujte támhle, budeme konÁ•it, musím si nakoupit. Uff

v úterý. Mezitím jsem hodnÁ moc pÁ™emlouvala &scaron;éfa auto&scaron;koly, aby mnÁ vzal. Je to ho&scaron;ík roÁ•ník 75, konverzovat po telefonu s ním bylo potÁ&scaron;ení; nejprve sice nechtÁl, ale pÁ™inutila jsem ho, Á¾e chci jezdit s ním. Zítra ráno jedem, tak jsem zvÁdavá. Já se opravdu chcu naučit Á™ídit... A mám pocit, Á¾e jsem se potkala s negativem Ignátia Reillyho... TaÁ¾ána